

LECTURA

SIRA i l'ocell negre

Al poble on viu Sira és costum que, quan neix un nadó, el seu pare li fabriqui un sonall, perquè el seu so, diuen, allunya les malalties. La Sira va voler que el del seu germanet petit fos diferent i el va fer de color verd. Li va quedar preciós!

Al poble tothom sap que, quan arriba la nit, cal guardar molt bé aquests sonalls, perquè, amb la foscor, l'Ocell Negre sobrevola l'aldea buscant-ne, i se'ls emporta en el bec al seu niu de dalt de la muntanya.

Una nit, va passar el que tots a la família temien. L'Ocell Negre va trobar el sonall verd del germanet de Sira i, sense que ningú se n'adonés, se'l va endur al seu cau.

Quan es va despertar, el nadó no parava de plorar. Havia perdut el color de la cara i la brillantor dels ulls. La seva mare no sabia què li passava i intentava calmar-lo bressolant-lo en els seus braços. Quan al migdia el pare va tornar de treballar al camp, es va adonar que el sonall no hi era.

- Què farem ara? -va preguntar la mare, molt espantada.
- Haurem de recuperar el sonall -va dir el pare, decidit.
- Però això és impossible, mai ningú ha aconseguit arribar fins al niu de l'Ocell Negre, el camí està ple de perills -es va lamentar la mare.

La Sira estava asseguda a les portes de la cabana, escoltant. Mentre s'abraçava els genolls plorava pel seu germanet malalt. No podia permetre que morís el nadó i, com que sempre havia estat una nena molt valenta, va decidir anar ella a buscar el sonall. Es va aixecar d'un salt i, sense pensar-s'ho dues vegades, va agafar la bossa de tela que portava a l'escola, i va posar a dins tots els cacauets que va poder agafar i un parell de coques de blat de moro. Sense fer soroll, i d'amagat, va emprendre el camí.

Més enllà de la font on cada matí anava a buscar aigua començava el camí, però els nens tenien prohibit endinsar-s'hi. Sira sabia que estava desobeint i la por feia que li tremolessin una mica les cames, però pensar en el seu germanet malalt li va donar valor per continuar caminant.

De sobte, quan passava prop d'un gran bassal d'aigües estancades, va sentir un soroll. Era un brunzit molt fort, semblant al de les tempestes d'aire. Quan va voler adonar-se'n, tenia davant un enorme eixam de Mosquits Gegants, d'aquells dels quals tantes vegades havia sentit parlar. Eren tan grans com ella, i tenien una boca immensa amb unes dents esmolades com les d'un lleó.

La majoria de les nenes del poble no podien anar a l'escola, però la mare i el pare de Sira volien que estudiés igual que els seus germans grans, i per això no faltava cap dia a classe. A la Sira li agradava molt aprendre, i sempre estava ben atenta al que els explicava la mestra. Va recordar que sempre els deia que si mai tenien un problema molt difícil de resoldre, havien d'utilitzar la seva imaginació i el cap.

I llavors va pensar que si els mosquits tenien aquella boca tan gran amb aquelles dents, segur que eren molt golafres. Va treure els cacauets que portava a la seva bossa i els va escampar per terra. Els mosquits es van llançar a tota velocitat a menjar-los i es van oblidar d'ella, deixant el camí lliure. Sira va córrer com mai a la vida no ho havia fet i de seguida els va perdre de vista.

Havia superat la primera prova, però sabia que encara li quedava molt camí per endavant fins arribar a dalt de la muntanya.

El sender acabava en un riu molt ample que no tenia més remei que creuar si volia arribar al niu de l'Ocell Negre. Sira no sabia nedar gaire, però aquesta no era la més gran de les seves tribulacions. El problema eren els Cucs Blaus que habitaven a l'aigua. Eren uns animals molt perillosos que atacaven a tots els qui intentaven entrar al riu i, fins i tot, als que s'acostaven a la vora a beure.

AAsseguda als peus d'un arbre, Sira es va recordar una altra vegada de la seva mestra.

- La mestra sempre ens diu que si som generosos rebrem l'ajuda dels altres quan ho necessitem, va pensar. Jo faig tot això per ajudar el meu germanet, però, a qui puc demanar ajuda? Aquí no hi ha ningú!

En aquest moment, l'arbre va començar a moure's, i els que estaven al seu voltant, també:

- Hola petita, com et dius? -va preguntar l'arbre en el qual es recolzava.
- Em dic Sira -va respondre amb sorpresa la nena.
- I què et porta per aquí? -li va dir l'arbre-. Aquest no és un lloc segur per a una nena.

Sira els va explicar la seva història i els arbres, commoguts, van inclinar les branques superiors fins que les seves puntes es van tocar suaument. Des de sota, Sira els sentia xiuxiuejar mentre movien les fulles. Després d'una estona de deliberació, els arbres es van tornar a alçar, van demanar a Sira que s'allunyés una mica, i van començar a sacsejar-se amb força, per fer caure les seves branques més velles. Amb elles van construir entre tots una barca perquè la nena pogués creuar a l'altra banda del riu sense que els cucs l'atrapessin.

- Moltes gràcies per la vostra ajuda, mai no oblidaré el que heu fet per mi! -va cridar Sira quan va arribar a l'altre costat del riu.
- Sort en el teu camí, Sira! -van respondre els arbres.

La Sira va començar a pujar la muntanya. Es feia fosc i les ombres l'espantaven. A prop del cim, va veure que l'últim tram del camí estava cobert de punxes enverinades que l'Ocell Negre havia sembrat per defensar el seu niu.

La valenta nena no va defallir davant el nou obstacle i, una vegada més, va usar el cap per trobar una solució. Mentre pensava, asseguda a la vora del camí, acaronava suaument unes herbes de vímet que cobrien el camp que tenia al costat. Llavors, se li va acudir un truc: faria servir part d'aquest vímet per fer una llarga catifa, com li havia ensenyat la seva mare. Així podria trepitjar sobre les punxes sense fer-se mal.

Durant una bona estona, va teixir i teixir, i quan va acabar, va estendre a poc a poc la llarga catifa sobre el terra i, caminant amb molt de compte, va aconseguir evitar les perilloses punxes. La nit ho havia tenyit tot de negre, però la lluna també va voler ajudar la petita Sira i va sortir més plena que mai, il·luminant-ho tot amb la seva llum blanca.

Sira sabia que cada cop quedava menys per salvar el seu germà i això semblava donar-li ales. Va continuar l'ascens, i en menys temps del que s'esperava, va arribar al niu. Estava tranquil·la, perquè, com que era de nit, sabia que l'Ocell Negre estaria fora una bona estona buscant sonalls. El niu era enorme, i va haver de fer un esforç molt gran per poder abocar-se a l'interior. Quan ho va aconseguir, va descobrir que el niu estava ple de sonalls que, durant anys, l'ocell havia anat robant als nens del poble.

La Sira va localitzar de seguida el del seu germanet, perquè era l'únic de color verd. El va agafar ràpidament i el va ficar a la seva bossa. I després, com que sabia que cada sonall salvaria un nen, va guardar al sac i a les butxaques tots els que va poder.

Contenta, va emprendre el camí de tornada a la vila, acompanyada pel dolç so dels sonalls.

Mentrestant, tothom al poble estava molt preocupat per ella. Portaven tota la nit buscant-la, i els seus pares estaven molt tristos pensant que podia haver-li passat alguna cosa dolenta. Quan la van veure aparèixer corrent pel camí, es van posar tan contents que ni tan sols la van renyar per haver-se escapat. I la seva alegria es va desbordar quan la nena va mostrar a tot el poble el que portava. Un a un va anar lliurant els sonalls als seus propietaris i, quan va acabar, va córrer a la seva cabana per fer sonar amb força la joguina verda davant el seu germanet, que dormia feliç sobre la seva estoreta. El nen havia recuperat el color i la brillantor dels ulls, i tornava a ser un nadó sa.

Durant mesos no es va parlar d'una altra cosa al poble. Mai ningú no havia aconseguit arribar fins al cim de la muntanya, i molt menys una nena! No podien entendre com ho havia aconseguit. Tots volien escoltar la seva història.

- Has de tenir poders especials -li deien els uns.
- I una força com la d'un lleó -li deien els altres.

Sira reia mentre movia el cap a dreta i esquerra, negant.

- Només vaig fer el que la mestra m'ha ensenyat a l'escola: vaig fer servir el cap i la imaginació per vèncer els problemes!

La història de Sira havia fet reflexionar molts pares i mares, que van decidir que les seves filles també havien d'anar a l'escola.

La Sira va seguir estudiant per aconseguir algun dia que l'Ocell Negre marxés per sempre d'allà i que cap més nen no emmalaltís per culpa seva.

